Általános Nyelvészeti
Tanulmányok
XXXIII.

Alapító főszerkesztő: Telegdi Zsigmond 1963–1995 (I–XVIII.)

Alapító társszerkesztő: Szépe György 1964–1995

Főszerkesztők: Kiefer Ferenc 1998–2008 (XIX–XXII.)

Kenesei István 2009–2020 (XXIII–XXXII.)

Szerkesztőbizottság

Ackerman, Farrel (University of California at San Diego, CA, USA)

É. Kiss Katalin (Nyelvtudományi Kutatóközpont, Budapest;

Pázmány Péter Katolikus Egyetem, Budapest)

Hunyadi László (Debreceni Egyetem, Debrecen)

Kecskés István (State University of New York, Albany, NY, USA)

Kenesei István (Nyelvtudományi Kutatóközpont, Budapest;

Szegedi Tudományegyetem, Szeged)

Kiefer Ferenc

Lipták Anikó (Universiteit Leiden, Leiden, Hollandia)

Molnár Valéria (Universitet Lund, Lund, Svédország)

Moravcsik, Edith A. (University of Wisconsin-Milwaukee, Milwaukee, WI, USA)

Pléh Csaba (Közép-európai Egyetem, Budapest)

Sherwood, Peter A. (University of North Carolina, Chapel Hill, NC, USA)

Szabó Zoltán (Yale University, New Haven, CT, USA)

Vago, Robert M. (City University of New York, New York, NY, USA)

Technikai szerkesztő: Siptár Péter

Általános Nyelvészeti Tanulmányok XXXIII.

Tanulmányok az *Átfogó magyar
nyelvtan* kutatásainak köréből

Főszerkesztő:

Surányi Balázs

Szerkesztette:

Hegedűs Veronika

AKADÉMICAI KIADÓ

A kiadvány a Magyar Tudományos Akadémia támogatásával készült

ISBN 978-963-454-753-2

Kiadja az Akadémiai Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
1117 Budapest, Budafoki út 187–189. A ép. III. em.
www.akademiai.hu

Első magyar nyelvű kiadás: 2021
©Akadémiai Kiadó, 2021

A kiadásért felelős az Akadémiai Kiadó Zrt. igazgatója
Felelős szerkesztő: Tárnok Irén
Termékmenedzser: Egri Róbert
A számítógépes szerkesztés G. Kiss Zoltán munkája
Kiadványszám: PTUDX00292
Megjelent 22,88 (A/5) ív terjedelemben

HU ISSN 0569-1338

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a nyilvános előadás, a rádió- és televízióadás, valamint a fordítás jogát, az egyes fejezeteket illetően is.

Printed in EU

Tartalomjegyzék

Szerkesztői bevezetés	7
<i>Alberti Gábor – Farkas Judit</i>	
Igei és hibrid szerkezetek Grohmann-ciklusai és tartományai a magyarban	13
<i>Bánréti Zoltán – Lévai Dániel – Ugrin Bálint</i>	
Társas interakciót jelentő nominalizációs szerkezetek kísérletes vizsgálata	43
<i>Bibok Károly</i>	
Argumentumok a szintaxisban és a lexikonban	93
<i>Farkas Judit – Szabó Veronika – Alberti Gábor</i>	
Egy- és többértelműségek igéből képzett és közönséges főnevek csoportjaiban	125
<i>Gazdik Anna</i>	
Mit – de inkább: miért – rendelünk mellé? A közbevetett mellérendelő kérdésekről	149
<i>Szécsényi Tibor – Szécsényi Krisztina</i>	
Határozottsági és LAK-egyeztetés főnévi igeneves szerkezetekben	175
<i>Szeteli Anna – Kenesei István</i>	
Szintaktikai dialektusok statisztikai elemzése felé: Egy új alárendelő szerkezet elfogadottságának felmérése	207
<i>Szőke Bernadett</i>	
A szoros értelmező vizsgálata a magyar nyelvben	227
Főszerkesztői utószó	253

Igei és hibrid szerkezetek Grohmann-ciklusai és tartományai a magyarban¹

Alberti Gábor – Farkas Judit

PTE BTK Nyelvtudományi Tanszék

alberti.gabor@pte.hu; juttasusi@gmail.com

Kivonat: Általános célunk az elméletsemleges *Comprehensive Grammar Resources: Hungarian* projektben feltárt főnévi adatok szintaktikai elemzése egy olyan elméleti keretben, amely a magyar Szabolcsi-É. Kiss-Laczkó-Bartos generatív vonulat sarkalatos pontjait beágyazza a minimalizmus Grohmann-Sigurðsson-féle fáziselméletébe. Rámutatunk, hogy Alberti *Tau modell* lexikai-szemantikai elmélete olyan kalkulációját nyújtja az eseményszerkezetek felépítésének lényegében egy *hatáslánc* formájában, amit triviálisan lefordíthatunk a grohmanni tematikus tartománybeli szintaktikai pozíciókra. A szófajváltó képzés eseteiről 2-3 Grohmann-ciklusos elemzéssel adunk számot.

Kulcsszavak: generatív szintaxis; Grohmann fáziselmélete; Sigurðsson-transzfer; igéből képzett főnév; főnévi igenév

1. Bevezetés

Jelen tanulmány és a folytatásának tekinthető jelen kötetbeli Farkas-Szabó-Alberti-tanulmány általános célja az elméletsemleges *Comprehensive Grammar Resources: Hungarian* projekt keretében feltárt főnévi adatok (Alberti-Farkas 2018; Farkas-Alberti 2018) szintaktikai elemzésének megalapozása egy olyan legapróbb részletekig kidolgozott elméleti keretben, amely a magyar generatív vonulat sarkalatos pontjait beágyazza a szintaktikai minimalizmus (Chomsky 1995) fáziselméletébe. A későbbi hivatkozások céljából több szintes számozást rendelünk e két terület és további releváns területek sarkalatos pontjaihoz.

Ahogy azt Alberti, Farkas és Szabó (2017) ismerteti, a „magyar” vonulat alapvonásai az alábbiak.

M1. A kezdetektől (pl. Szabolcsi 1983) jellemző az a koncepció, hogy a főnévi szerkezet az igei szerkezet analógiájára írandó le (Abney 1987).

M2. A birtokos szerkezetnek kulcsszerepet tulajdonít (Szabolcsi-Laczkó 1992; É. Kiss 2001).

¹ Jelen cikk megírását az NKFI FK-128518 (*A hibrid kategóriák szintaxisa*) és az NKFIH 120073 (*Nyílt hozzáférésű magyar mondattani könyvsorozat angol nyelven*) projekt támogatta.

Társas interakciót jelentő nominalizációs szerkezetek kísérletes vizsgálata¹

Bánréti Zoltán¹ – Lévai Dániel² – Ugrin Bálint³

¹Nyelvtudományi Kutatóközpont,

A nyelvi folyamatok agyi reprezentációi kutatócsoport

²Rényi Alfréd Matematikai Kutatóintézet,

Mesterséges Intelligencia Kutató Csoport

³ELTE PPK Pszichológia MA

banreti.zoltan@nytud.hu; levoid@renyi.hu; ubalint@student.elte.hu

Kivonat: A kutatás azt vizsgálja, hogy a beszélőknek a társas interakciók konceptuális jegyeire vonatkozó tudása miképpen befolyásolja az ilyen interakciókat elnevező nominalizációk szerkezetében a birtokos formájú argumentum kiválasztását. A személyeknek plauzibilis és implauzibilis társas interakciókat leíró mondatokat és ugyanezeket bemutató képeket mutattunk, majd az elnevezésükre általunk adott kétféle nominalizációs szerkezet közötti választást kértünk tőlük. Az egyikben a nominalizáció birtokos összetevője az input ige ágéntív argumentuma volt, a másikban pedig a páciens argumentuma. Eredményeink szerint a társas interakció konceptuális jegyei jelentős hatással vannak a nominalizáció birtokos összetevőjének kiválasztására; ez a hatás a nyelvi és a képi célértelmezés esetében erősen hasonló, és interakcióban áll a célesemény plauzibilitásával. Arra következtetünk, hogy a társas interakciókra vonatkozó tudás olyan reprezentációs szintet képez, amely a nyelvi és a vizuális rendszer számára egyaránt elérhető, multimodális jellegű.

Kulcsszavak: nominalizációs szerkezet; társas interakciók; fogalmi szerep; multimodális reprezentáció

1. A kutatás fő céljai

A kutatás célja azoknak a konceptuális jegyeknek a vizsgálata, amelyek nyelvtani szabályok közötti választásokat befolyásolnak. Nem valamely nyelvtani szabályrendszer igazolása vagy cáfolata a cél, hanem azoknak a kapcsolatoknak a kutatása, amelyek egy referált eseménynek a beszélő általi felfogását összekötik a nyelvtani szabályok közötti választásokkal. Kiinduló hipotézisünk az, hogy az élőlények társas interakcióit jelentő események ismerete, felfogása

¹ A kísérlet kapcsán értékes és fontos javaslatokat, megjegyzéseket kaptunk Alberti Gábortól, Káldi Tamástól, Kenesei Istvántól és Laczkó Tibortól. Hálásak vagyunk ezért. A kísérletek előkészítésében és lebonyolításában közreműködött Hantó Réka, a munkájáért köszönet illeti.

Argumentumok a szintaxisban és a lexikonban¹

Bibok Károly

Szegedi Tudományegyetem

kbibok@lit.u-szeged.hu

Kivonat: Jelen tanulmányban az adjunktumok és az argumentumok megkülönböztetésére alkalmazott szintaktikai tesztek helyett az argumentumok szemantikai eredetének elképzelését javaslom és kifejtem a szemantikai argumentumok és szerepeik egy olyan koncepcióját, amelyben azok az igék dekompozíciós lexikai-szemantikai reprezentációiból levezethetők. A konstruktivizmussal szemben, amely szerint az argumentumokat adott szemantikai interpretációjú szintaktikai konstituensek engedélyezik a mondat szerkezetében, a mellett az álláspont mellett érvelek, hogy a lexikai egységek nem nélkülözhetik az argumentumszerkezetet. Azután pedig felvázolom a magyar igeosztályok vonzatszerkezet szerinti átfogó rendszerét, az igék lexikai-szemantikai reprezentációjának összetevőire és azok morfoszintaktikai megvalósításának formáira támaszkodva.

Kulcsszavak: adjunktum; argumentum; lexikai-szemantikai reprezentáció; vonzatszerkezet; igeosztályok

1. Bevezetés

A grammatikaelméletek általános feltételezése, hogy az ige² domináns szereppel rendelkezik a mondatok szintaktikai felépítésében. Az igét kísérő összetevők, amelyeket – a magyar nyelvtani hagyománynál tágabban értve – bővítményeknek nevezhetünk (vö. az angol *satellite*, *dependent* terminusokkal), kétfélek lehetnek. Egy részük azért fordul elő a mondatban, mert az igék maguk megkövetelik (vagy engedélyezik) őket. Másik részük viszont szabadon épülhet be a mondatba, vagyis nincs szükségszerű viszonyban az igékkel.

A különféle grammatikaelméletek különbözőképpen nevezik meg a bővítmények két eltérő csoportját. A függőségi grammatikákban, amelyek végül is

¹ Az itt bemutatott vizsgálatot az OTKA (NK 100804 „Átfogó magyar nyelvtan”) és az MTA–DE–SZTE Elméleti Nyelvészeti Kutatócsoport támogatásával végeztem. – Köszönöm a tanulmány lektorainak kritikai megjegyzéseiket, mert ezek segítettek gondolataim pontosabb kifejtésében és megformálásában.

² A jelen tanulmányban csak a fő- (másképpen: lexikai) igékre leszünk tekintettel, a nem lexikai igéket (a kopulákat, a segéd- és könnyű igéket) nem vonjuk be a vizsgálat körébe.

Egy- és többértelműségek igéből képzett és közönséges főnevek csoportjaiban¹

Farkas Judit – Szabó Veronika – Alberti Gábor

PTE BTK Nyelvtudományi Tanszék

juttasusi@gmail.com; sz.veronika1983@gmail.com; alberti.gabor@pte.hu

Kivonat: A jelen kötetbeli Alberti–Farkas-tanulmányban bemutatott Grohmann–Sigurdsson-féle fáziselméleti keretben elemezzük deverbális és közönséges főnevek projekcióit. Konkrétan olyan XP_{dep} bővítmények hatóköri lehetőségeit tártuk fel, rendszereztük és elemeztük, amelyek egy komplex DP_{mat} struktúrát „maga köré építő” N_{mat} főnévi fejhez tartoznak. Kimutattuk, hogy hatóköri többértelműség adódhat abból, hogy XP_{dep} bizonyos feltételek teljesülése mellett nemcsak a mondat V_{mat} időjeles igéjéhez képest vehet fel hatókört, hanem DP_{mat} -on belül is, XP_{dep} extraktálása DP_{mat} -ból viszont nem okoz érdemi változást a szósorhoz rendelhető hatóköri jelentések megoszlásában.

Kulcsszavak: közönséges és komplex esemény jelentésű főnév; hatóköri viszonyok; jegyperkoláció; részleges kiolvasás

1. Bevezetés

Jelen tanulmány és az előzményeként szolgáló jelen kötetbeli Alberti–Farkas-tanulmány általános célja az elméletsemleges *Comprehensive Grammar Resources: Hungarian* projekt keretében feltárt főnévi adatok (Alberti–Farkas 2018, Farkas–Alberti 2018) szintaktikai elemzésének megalapozása egy olyan legapróbb részletekig kidolgozott elméleti keretben, amely a magyar generatív vonulat sarkalatos pontjait beágyazza a szintaktikai minimalizmus (Chomsky 1995) fáziselméletébe. A „magyar vonulat” releváns elemeire **M1–M4**, míg a nemzetközi elmélet elemeire **F0–F6** jelöléssel utalunk; ismertetésük (terjedelmi okokból) az említett Alberti–Farkas-tanulmányban olvasandó el. A jelen tanulmány azzal folytatódik, amivel az a tanulmány véget ér: az Ás-kifejezések elemzésével (1. szakasz).

Konkrét célunk olyan XP_{dep} bővítmények hatóköri lehetőségeinek a feltárása, elemzése és magyarázata, amelyek egy komplex DP_{mat} struktúrát „maga köré építő” N_{mat} főnévi fejhez tartoznak. Hatóköri többértelműség abból adódhat,

¹Jelen cikk megírását az NKFI FK-128518 (*A hibrid kategóriák szintaxisa*) és az NKFIH 120073 (*Nyílt hozzáférésű magyar mondatnani könyvsorozat angol nyelven*) projekt támogatta.

Mit – de inkább: miért – rendelünk mellé? A közbevetett mellérendelő kérdésekről¹

Gazdik Anna

Mainzi Johannes Gutenberg Egyetem, Romanisztikai Intézet

gazdik@uni-mainz.de

Kivonat: A tanulmány a mellérendelt kérdő kifejezéseket tartalmazó többszörös kérdéseket vizsgálja a magyarban. A konstrukció belső szerkezete nem világos. Mivel ellentmond a mellérendelés alapvető szabályszerűségeinek, hiszen nem egyezik a kérdő kifejezések szintaktikai funkciója és szemantikai szerepe sem, az ellipsis egy különleges esetének tartották. Egy másik megközelítés szerint valódi, frázisszerű mellérendelésről van szó, amelyben a közös elem vagy a nem transzformációs nyelvtanok balra kihelyezett funkciója (*filler*), vagy pedig a fókusz diskurzusfunkció. Korpuszpéldák és új érvek segítségével rávilágítunk ezen elemzések gyenge pontjaira, és egy új megközelítést mutatunk be, amely a mellérendelő kérdő kifejezést közbevetett egységként kezeli, és az adatok nagyobb halmazát tudja magyarázni, mint a korábbi elemzések.

Kulcsszavak: mellérendelés; többszörös kérdés; közbevetés; ellipsis; nem transzformációs nyelvtan

Régóta vitatott szerkezetnek számítanak a magyarban² az úgynevezett **mellérendelő kérdések** (Kálmán et al. 2001), azaz a mellérendelt kérdő kifejezéseket tartalmazó többszörös kérdések:

(1) **Kivel** és **mikor** találkoztl?

Többszörös kérdésnek azokat a kérdéseket tartjuk, amelyekben egy ragozott állítmány lokális bővítményei közül egynél több bővítmény kérdő kifejezés formájában van jelen a mondatban. Első látásra az (1) példa megfelel ennek a definíciónak, hiszen a két kérdőszó egyazon ragozott ige tartományában van,

¹ Ezúton szeretnék köszönetet mondani a két anonim lektornak kritikai észrevételeikért és hasznos megjegyzéseikért. A fennmaradó hibákért természetesen egyedül a szerzőt terheli a felelősség.

² A magyar nem az egyetlen nyelv, ahol eltérő kategóriájú (főként kérdő és kvantoros) kifejezéseket lehet mellérendelni. Ilyen nyelv a román (Comorovski 1996; Rațiu 2011), a vlach (Merchant 2008), és a szláv nyelvekben is elterjedt (orosz, Kazenin 2002; Chaves–Paperno 2007; Gribanova 2009; cseh, Skrabalova 2006; bolgár, Tomaszewicz 2011), olyannyira, hogy Paperno (2012) egyes kelet-európai areális jelenségnek tartja.

Határozottsági és LAK-egyeztetés főnévi igeneves szerkezetekben¹

Szécsényi Tibor – Szécsényi Krisztina

SZTE Általános Nyelvészeti Tanszék; ELTE Angol Nyelvészet Tanszék

szecsényi@hung.u-szeged.hu; szecsényi.krisztina@btk.elte.hu

Kivonat: A tanulmány a magyar tárgyi egyeztetési jelenségeket vizsgálja főnévi igeneves szerkezetekben. Megállapítja, hogy a határozottsági és a LAK-egyeztetés egymástól független egyeztetési folyamat eredménye. A ragozott igék és a főnévi igenevek egyaránt rendelkeznek határozottsági jeggyel, függetlenül attól, hogy van-e tárgyi vonzatuk, és a határozottsági egyeztetés nem közvetlenül a ragozott ige és a főnévi igenév tárgya között történik, hanem a ragozott ige a tárggyal egyező főnévi igenév határozottságával egyezik. A LAK-egyeztetésnél a ragozott ige alanya és a tárgy közötti speciális referenciális viszony (beszélő-hallgató) jelenik meg az igén, ez a viszony hasonlít a visszaható névmás és az antecedense közötti kötési viszonyra. A megengedő *hagy* esetében megfigyelhető LAK-egyeztetési és visszaható névmási jelenségek hasonlósága miatt ezekben a mondatokban morfológiailag jelöletlen passzív infinitívuszt feltételezünk.

Kulcsszavak: határozottsági egyeztetés; LAK-egyeztetés; főnévi igenév; reflexivitás; passzivizálás; megengedő *hagy*

1. Bevezetés

A magyar tárgyi egyeztetés elsősorban a tárgy határozottsági jegye alapján történik: határozott tárgy mellett az ige tárgyas (vagy határozott) (1a), határozatlan tárgy mellett pedig alanyi (vagy határozatlan) végződést kap (1b).²

¹ A tanulmány elkészítését az NKFIK-128518 (*A hibrid kategóriák szintaxisa*) projekt támogatta. A tanulmány sokat profitált bírálóink építő megjegyzéseiből is, melyeket ezúton köszönünk.

² A főnéven megjelenő egyeztetési jegy valójában nem határozottsági jegy, hiszen miért lenne például az *engem* személyes névmás határozatlanabb, mint a *magamat* visszaható névmás, vagy a *Hamlet egy szerepe* miért határozottabb, mint az *egy szerep a Hamletből*. Mivel a tanulmányunkban az egyeztetés relációs tulajdonságait szeretnénk vizsgálni, nem foglalkozunk azzal, hogy a tárgy miféle (lexikai vagy strukturális) tulajdonsága határozza is meg az egyeztetési jegyét, csak feltételezzük, hogy rendelkezik valamiféle egyeztetési jeggyel – a dolgozatban erre az egyszerűség kedvéért [±DEF] jegyként hivatkozunk. Az egyeztetési jegy eredetéről és értelmezéséről l. Bartos (1999; 2000), Coppock (2013) és Bárány (2015).

Szintaktikai dialektusok statisztikai elemzése felé: Egy új alárendelő szerkezet elfogadottságának felmérése¹

Szeteli Anna¹ – Kenesei István²

¹Pécsi Tudományegyetem, Pécs

²Nyelvtudományi Kutatóközpont, Budapest
és Szegedi Tudományegyetem, Szeged

anna.szeteli@gmail.com; kenesei@nytud.hu

Kivonat: Tanulmányunk tárgyát olyan *hoggy* kötőszós szerkezetek képezik, melyekben a kötőszó nem véges igéjű tagmondatban, hanem főnévi igenév mellett jelenik meg. E kevésbé kutatott használat terjedését Kenesei (2020) szerint erősen motiválja, hogy a főnévi állítmánnyal álló infinitívuszi mellékmondat egy hiástust tölt ki a magyar grammatika rendszerében. Két adatközlői csoportnak a szerkezetre adott grammatikalitási ítéletei alapján megállapítható, hogy egyes anyanyelvi beszélők sokszor csak alacsony szinten, de elfogadják. A nyelvészekből és a diákokból álló populációkat klaszteranalízis segítségével elfogadóbb és elutasítóbb csoportokra bontottuk. A tanulmány ennek menetét mutatja be, illetve azt, hogy milyen adatközlői stratégiák rajzolódnak ki a létrejött klaszterek alapján a két populációban. Az adatközlői mintázatok keresésével a cél értékelni a szerkezetek elfogadhatóságát és feltárni a konstrukció terjedésének lehetséges irányait.

Kulcsszavak: nem véges igéjű tagmondat; kötőszó; alárendelés; klaszteranalízis; grammatikalitási ítéletek

Kálmán László (1957–2021) emlékének

1. Bevezetés

Tanulmányunk célja, hogy részletesen bemutassuk a Kenesei (2020) által tárgyalt *hoggy* kötőszós szerkezetek első empirikus vizsgálatát. Ezekben a szerkezetekben a kötőszó nem véges igéjű tagmondatban, hanem főnévi igenév mellett jelenik meg, ahogyan azt a második szakaszban részletesebben bemutatjuk.

A harmadik szakaszban tárgyaljuk az adatgyűjtés és -feldolgozás részleteit. Az adatok egy nyelvészek, majd diákok körében elvégzett írásbeli kérdőívezésből

¹ A tanulmány megírásának idején a szerzők kutatói tevékenységét az NKFI FK-128518 (Szeteli Anna), illetve az NKFIH 120073 (Kenesei István) projektek támogatták. A szerzők köszönetet mondanak a cikk első változatát bíráló lektoroknak: számos tanácsukat megfogadtuk, illetve kérdéseikre a cikkben válaszoltunk.

A szoros értelmező vizsgálata a magyar nyelvben¹

Szóke Bernadett

bettyszoke@gmail.com

Kivonat: A tanulmány fő célja azoknak a szerkezeteknek a vizsgálata a magyar nyelvben, amelyekben két főnévi kifejezés található, ezek egyetlen intonációs egységet alkotnak, és az egyik elem tulajdonnév vagy egy olyan kifejezés, amely egyedülálló jelentést vesz fel. A nemzetközi szakirodalomban az ilyen szerkezeteket szoros értelmezőnek nevezik. A tanulmány a következő kérdésekre keresi a választ: létezik-e ez a típusa az appozíciónak a magyar nyelvben, miben tér el a többi értelmezőtől, milyen altípusai vannak, azok milyen tulajdonságokkal rendelkeznek, és milyen szerkezeti elemzést rendelhetünk a vizsgált konstrukcióhoz. A kérdések megválaszolásához meg kell vizsgálni az értelmező fogalmát is. Látszólag könnyen felismerhető egy értelmezős szerkezet, de a különféle típusok olyan eltérő jegyekkel rendelkeznek, hogy lehetetlen vállalkozásnak tűnik egységes definíciót adni, amely lefedi az összes értelmezőfajtát.

Kulcsszavak: szoros értelmező; laza értelmező; kiegészítő összeolvasztás

1. Az értelmező fogalma és fajtái

A magyar nyelvű leíró nyelvtanok (Tompá 1962; Rácz 1968; A. Jászó 1991; Keszler 2000; Keszler–Lengyel 2002) ahelyett, hogy pontos definíciót adnának az értelmezőre, a szerkezet tulajdonságait ismertetik a fogalmának tárgyalása során. Ezek a jellemzők (az értelmező mindig az értelmezett szó után áll, a szerkezettagok között számbeli és esetbeli egyeztetés van, az értelmező rendszerint szünettel különül el az értelmezett elemtől, az értelmező utólag értelmezi a jelzett szóban megjelölt dolgot minőségi, mennyiségi jegyének, birtokosának vagy a vele azonosított dolognak a megnevezésével, a hátravetett jelzői értelmező átalakítható elől álló jelzővé, az értelmezős konstrukció átalakítható alany-állítmányi szerkezetté) azonban kiegészítésre, pontosításra szorultak (Szóke 2014; 2015). Az értelmezős szerkezetnek hagyományosan két típusát különböztetik meg: a hátravetett jelzői (1a) és az azonosító értelmezőt (1b).

¹Jelen kutatást az „Átfogó magyar nyelvtan” című, NK 100804 azonosítószámú OTKA-projekt támogatta.